

[Miljøministeren]

Jeg synes, at det, når først der er truffet den slags beslutninger, fru Margrete Auken, er realisme at kende menneskets natur så meget, at man erkender, at så bliver det ikke lavet om.

Det hører også med til realismen, at man realistisk indser, hvordan mennesker er skruet sammen på godt og ondt. Det er det, jeg mener i al stilhed at fru Margrete Auken måske ikke gør omkring Storebæltsbroen, men det er så noget andet.

Så er jeg da godt klar over, at man i nogle sammenhænge kan bruge tvang. Jeg mener, at tvangsmidler er noget andet, end når vi snakker om forbud og påbud og den type ting, men i betragtning af tiden tror jeg, at jeg skal lade være at gå ind i det her.

Når jeg ikke sagde så meget om det nordiske, er det, fordi jeg mener, at hvis det her skal have nogen form for effekt, så handler det om EF. Når det drejer sig om CO₂, er den stærkeste påvirkning, vi kan lave, at prøve at få UK med inden for EF, blive enige i EF og så presse USA. Det er min oplevelse af forhandlingsforløbene. Det nordiske kan ikke gøre noget særligt i denne sammenhæng. Det handler om at få UK med til at acceptere nogle EF-målsætninger – ja, men det hedder det dér – og det nordiske kan ikke gøre noget specielt i den sammenhæng. Derfor gik jeg ikke ind på det nordiske. Det vil også kræve en stor diskussion omkring atomkraft og sådan noget, som jeg ikke syntes var det mest hensigtsmæssige lige præcis i denne debat; det andet var det vigtigste.

Så vil jeg sige, at kvindesagen og nogle af de eksempler, jeg nævnte, ikke var noget i SF's konkrete forslag. Det gik alt sammen på, at hvis man foreslår dramatiske ændringer her og nu, skal man tage de sociale konsekvenser med, og hvis min tale kunne misforstås, beder jeg om undskyldning for det.

Så tror jeg, at jeg har været igennem det meste.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Tak til ministeren. Tre ting kort: Jeg er skuffet over det med det nordiske, det må jeg sige, men der er selvfølgelig det at sige, at hvad kan de nordiske lande gøre, når det er værre andre steder. Jeg tror faktisk, at hvis vi samarbejdede nordisk, ville vi stå betydelig stærkere, og vi ville have lettere ved at finde sammen med de an-

dre nordiske lande i en sådan strategi. Det er ikke en udelukkelsesstrategi, det er tanken, at det skal gå sammen. Jeg synes, det havde været godt, om vi ikke helt havde glemt gode gamle arbejdsmåder, som vi før har brugt i international sammenhæng, med en nordisk klubstrategi.

Med hensyn til atomkraft vil jeg sige til miljøministeren, at det faktisk er en relevant del af denne debat, det må jeg medgive Centrum-Demokraterne. Vi kan da godt tage en snak, jeg har aldrig været bange for at diskutere atomkraft. Vi kan godt tage en diskussion om atomkraftens muligheder for at nedbringe CO₂-udslippet og de økonomiske, miljømæssige og sociale konsekvenser af det. Skal vi prøve, om vi kan lave det? Jeg tror ikke, at CD, når det kommer til stykket, vil turde formulere en debat, som den skal formuleres.

Så vil jeg sige til ministeren om Storebælt: Jeg nægter altså at behandle såvel regeringen som Socialdemokratiet, som om de var mentalt handicappede. Ministeren går herop og siger, at jeg må kende folk godt nok til at forstå, at hvis de først en gang har besluttet sig for noget, så er det utænkeligt, at de kan komme på bedre tanker. Det nægter jeg at være med til, og derfor bliver jeg sejt ved med at påstå, at det, man gør her, er dybt godnat, og der har ikke været nogen, der har kunnet argumentere for, at det ikke var det.

Det går den stik modsatte vej, vi bruger alle pengene forkert. Internationalt er der ingen, der forhindrer os i at gøre det, der er fornuftigt her. Vi har kun Socialdemokratiets og regeringens egen dumhed at takke for, at det ikke sker, og jeg vil altså ikke lade det være en undskyldning, at det er den generelle menneskelige dårlighed. Det er et problem hos dem selv, og derfor skal de ikke slippe, før det definitivt er slut.

Til allersidst om de sociale og kulturelle følger: Det er jo hele diskussionen om den grønne økonomi. Jeg synes ikke, ministeren er fair, når hun ikke går ind på vores konkrete forslag, men bare siger, at vi generelt ikke tager hensyn til det. Vi tager generelt meget hensyn til det. Jeg synes, ministeren har været alt for ukonkret, når hun skulle sige, hvor det går galt, og hvor det ikke gør det. Næsten alle de forslag, vi er kommet med, har vist, at man kunne lave en anden velfærdsmodel. Vi ved, de er utilstrækkelige, men vi tager det i allerhøjeste grad med.